

JULIETTA, dcera Musolinova

Poutavý román z našich dnů

Napsal J. Sokolovský

Výprava nám a čas letí.
Zhruba se obědil pasádií široký klobouk a vykradl se ze světě.

Je to boží uspoří na ulici žptal si, stonají se schodí.

Ho! ozvalo se za ním skřipavé, každý pak zase monsieur Pietro? My slíba jsem že jste provázel manželku. A já vás považovala za zloděje.

Garcia poznal domovnice.

Mýlíte se — ale manželce rozbolel zub — běžim do lékárny — vykokat se zebre.

Domovnice litovala, otevřala vrata. Garcia vklouzal ale již skočil do stínu svítily a zachvěl se strachem.

Na ulici viděl policisty, kteří chválili k domu z něhož vyšel, ne smí tedy zmařit ani vteřiny.

Popošel asi pět kroků a dal se do silného úprku, nedobíje pokřiku Jenž se za ním rozléhal. Zašeck jíž jen bušení na vrata, načež zatočil za roh.

S dechem nadřazeným proběhl několik ulic, načež se zastavil, vydal několík rukou a kráčel rychle daleko.

Jeho okolí měnilo se rychle. Poznal, že se blíží elegantnějšímu okruhu některému. Ze však se přišel v Paříži nevyznam, kráčel na záda bůh, až konečně unaven a vyčerpan, došel na prostor, zdobený skupinami stromů a keřů, v rádce i záhonech.

Ah — nějaký veřejný sad! pomyslil si, kde vlastně jsem? Až do soud jsem štěstí, ale jak bude daleko jsem stříhan policie.

Zachvěl se mocně a rozhlédnul se usedl. Vákol nebylo nikoho kamkoliv dohlédlo a teprve v dálce asi paděsil kroků, řídila se budova k budově.

Garcia hmatnul bezdék po hodinkách, ale ruka mu sklesla.

Byl jsem oloupen zastána, a věz zim v hadrech.

Pak prohmatal veškerý oděv a zasyčel vteřkem.

Padouch! Ani nůž ani cigaretu ani halíř —

V tom zahuňel kdesi v dálce nějaký zvon.

Tak pozdě již po půl noční pozměnil si a kam půjdou na nocleh na nočleh bez jediné vindry?

Bylo přece nemožno aby prošel zbytek noci v sadě. Vždyť možna přešel zbytek dostať vstřívnu tuku neohrněného, který ho očkoval o panickou obratnost.

Znal ž na měkkém poddajném lůžku nesvěd by něčeho, jen na podlaze o kterou se mohl opřít, rameny, lokty i patami, byly všechny podobně možno.

Sklouznuv lůžka nohama, pekle knul a překotil se. Narazil sice čelem a nebal příliš. Nouze naučila Taliibora housti a strach dodal Garciaovi síly a pružnosti.

Fo bolestivé námaze, když se již již obával, že si ramena vymkne, proválku ruce k pěsti, ale poněvadž měl paže otočeny zlevné, byly všechny kroutit záprstí, aby mohl chrupem dosít pout.

Záprstí si při tom odřel do krve, když se rozpomnul na vodu. Vákol se tudiž po zemi k umývadlu. Totiž ku hlíněné mísce, v níž byl postaven džbán. Vztýčil se a převrhnuv džbán do mísy navlhčil provazu.

Pak nahmatal předními zuby uzel a elounal jím zvolna. Pozoroval za nějakou chvíli, že se uzel uvolňuje a pokračoval ve skubání.

Všeek již spocen uvolnil uzel a pouto. Posléze podávalo se mu vymknout pravici a vytrhnul roubík z úst oddechoval si volně.

Semknutí pout s nohou bylo již jen dětskou hříčkou.

Pak se rozhlédal. Zrádná holčice a její pomahač o pustili ho v hlučkém negliži, měl na sobě jenom košili a plátněnoho. Ani po nožek mu nenechal padoušský kraján!

Dop takových hadrů špinavých! zasípeli skřipavu zuby a kopnou do stolice, na které byly složeny šaty Pietrový, ale co mi zbylo?

V tu chvíli pracoval již asi telefón a telefon všechny směry. Byl stříhan vrah — s tím se na policii nelekaje. A z rána přinesou noviny.

Jak se člověk sklame při sklizni.

Berryman in Washington Star.

My správu o vraždě. Miliony a miliony a miliony Evropanů budou chtít jmeno Garcia.

Jsem štvance! vyrazil ze sebe zoufale.

Muž Jenž ještě před několika dny podepisoval zatýkači listiny a vystupoval před porotu s elegantní poklonou a libzným úsměvem aby neštastníka některého doprovodil přes prah káznice, chvěl se při povídání, že jest štvancem světské spravedlnosti.

Včelen spravedlosti dosud se nebál — na to měl čas dost.

Pokleslá hlava jeho vztýčila se náhle. Zaslechl dunění odměřených kroků a rozhlédl se.

Hlídka! Stín jakýs vynořil se opočal Nemoh a nesměl setrvati na lavici, nebyl by ušel výslechu, nebo aspoň výtee nějaké, poznáme o tulactví, pobudování nočním.

Zachvěl se strachem, přikrčil se a neohlížej se vklouzl pod lavici a odtud po čtyřech do houštiny která se za lavici vypínala.

Setrvav na dlaních a kolenou, s dechem vztýčným naslouchal. Houštna mu poskytovala jakous takouš slýš aspoň proti nejbližšímu chvění, odkud nemohl být ti spáten.

Vskutku objevil se muž ve stejnokroji, kráčel k lávce a neposadiv se, popocházel sem a tam. Ale neměl poboční zbraně a stejnokroj jeho nepřipomímal policeistu pařížského.

Garcia poznal, že se myslí. Nežel stejnokroje nýbrž měl livréjku lokášku.

A z chvíli uvažoval kde asi po domou livréji viděl.. Modré spodky se širokým stříbrným pruhem, modré kabátce šosatý s velikými stříbrnými knofliky, čepici modrou se stříbrným pruhem — všechno bylo jaksí povídomo.

Eh! kdož by sobě hlavní lámal pomyslil si. —

Oddechl si že mu není na blízkou policii, ale považoval za rozumější výčekti v klidu, až by se cítil můž vzdálil.

To však nejspíše úmyslem nočního návštěvníka nebylo. S rukama v zadu skříženýma popocházel stále, jen chvílemi se zastavoval, a rozhlížel e.

Byl sotva dvacet čtyři roky starý, slišné tváře a ušlechtilého vyznění. Neměl ani kníru ani leonuši a tmavý jeho kadeře kučeravěly se lehce.

Proč zde šlapé bláto? Proč nětahnou do postele nebo do káznice?

Vittore Garcia vyděl již kdo ještě jiný, a skoro neštastněmu Andreovi ono srdeč dopřával, neboť byl skrovňam a uspokojil se milionovým věrem.

Byl sotva dvacet čtyři roky starý, slišné tváře a ušlechtilého vyznění. Neměl ani kníru ani leonuši a tmavý jeho kadeře kučeravěly se lehce.

As za půl hodiny přichystal k lávce jiný muž mnohem menší a ušlejší, v oděvu občanském. Přisobil spíše dojemnem hocha než muže.

Stanul rozpačitě opodál, jakoby kolišal, mali se vrátiti. Pak mýlil rukou a přikročil k onomu očekávajícemu.

Větší muž kráčel mu vstří, za-

nocí kdy jsi ke mně tajnou cestu nalezl! Vzpomenu-li oněch slastných okamžíků — — ach! kdy jsi se tak úplně náleželi a představovali si že mnž kterého milovali nemohu a nikdy nebudu, náuž jehož nenávidím, uvede mne do svatého ložnice — — ach! Andrej mne jsem hrůza před budoucností.

Vittore Garcia zvěděl tedy vše než očekával. Jeho pařížská nevěsta byla již zavěšena v místnosti lásky. Toho asi André nedovedl, jak Garcia viděl. Mladý muž zastřel si tvář a zaústkal:

"Madeleine! Nemohu žít bez tebe. Nemohu snést ponyslu, že poskytne krásu svého těla jinému."

"A mnž snad buše lhotejno žít i v lodi muže nemilovaného, pod eizim nebe, mezi eizimi lidmi. Vím, že se mi zhmusí při prvém dotknutí, při prvním polibku, že svadbu předčasně, sestánu, sešelivinu, anž klidu nabudu. A starost o tebe nedá mi spát."

"O mně se nestarej," odpověděl André smutně, "odjedu tam, kde budu dobré zaopatřen. Táz se tě proto naposled, je-li vskutku mezi námi vše ztraceno."

"Pokud vám, ano. Nezbude nám než vzpomínka."

"Vzpomínka, která usmrcuje duši i tělo. Usmreje, protože se přemoci nedá, šeptal mladý muž.

Z dálky zase zahučel zvon, hodiny oznamujíci.

"Prohů! Tak pozdě!" zašeptala Madeleine, "miláčku! Rozlučme se! Vidíme se naposled! Zbývá nám již jen pět minut. Za pět hodin musím být doma. Chees něco? Vyslov se! Povoz čeká za nárožím. Doprovoď mne — — —"

"Nemohu! Rozlučme se! Zůstaň věrnou své manželské cíti," zasmál se André dovice, vzdorně.

"André!" ozvala se prosebně, vztýčivši se.

"Bud' zdráva!" pronesl temně.

Objala ho a šeptala vásivivě:

"Proč mne nenávidíš? Co jsem měla, dala jsem ti. Dnes zebrám o tvém polibku na rozloučenou a ty se odvracej. Za měsíce budu žít v životě setkat — nepřežila bych toho."

"Které by nemělo mého jména, které by nemělo otce. Neechi, Madeleine!" pronesl tvrdě a vztýčivši se.

Zamílela se, zalkala a téměř vykřikla:

Chála jsem kojiti tvé dítě, André!

Bud' otec mému prvnímu dítěti!"

"Které by nemělo mého jména, které by nemělo otce. Neechi, Madeleine!" pronesl tvrdě a vztýčivši se, poodešel.

Hleděla na něho asi tři vteřiny, pak zastřela tvář a obrátila se, pádila k protější budově. Záhy zmizela ve tmě.

Sám Vittore Garcia uznal, že ji po tak strašné uráze nebylo ně, lež odepjeti. Snad to uznal také André, neboť obrátil se o něco později a nespavř ji, udeřil se několikrát před do čela, načež klešl na lávku.

Budí jasno mezi námi, André. Otec určil svatbu ode dneška za čtyři neděle. Jsem prohlášenou neštastníkem s panenským věcem. Spokojí se tím, nesmí se nikdy odvádýt k výčete. Ale zachovávám manželskou důstojnost. Prohřešl jsem se proti ní on, odejdu od něho.

Budí jasno mezi námi, André. Otec určil svatbu ode dneška za čtyři neděle. Jsem prohlášenou neštastníkem s panenským věcem. Spokojí se tím, nesmí se nikdy odvádýt k výčete. Ale zachovávám manželskou důstojnost. Prohřešl jsem se proti ní on, odejdu od něho.

Budí jasno mezi námi, André. Otec určil svatbu ode dneška za čtyři neděle. Jsem prohlášenou neštastníkem s panenským věcem. Spokojí se tím, nesmí se nikdy odvádýt k výčete. Ale zachovávám manželskou důstojnost. Prohřešl jsem se proti ní on, odejdu od něho.

Budí jasno mezi námi, André. Otec určil svatbu ode dneška za čtyři neděle. Jsem prohlášenou neštastníkem s panenským věcem. Spokojí se tím, nesmí se nikdy odvádýt k výčete. Ale zachovávám manželskou důstojnost. Prohřešl jsem se proti ní on, odejdu od něho.

Podařil se mu výslech strašného lupiče, Gieuseppe Musolina — strašným mukam vynutil z neštastníka přiznání k těžkým zločinům. Nevěděl, kterak se mi zhmusil, když ho výpravě.

Ale u otce to rozhodlo. Snad tříl něco — nevím. Oh! Kdybys

DO LEIGH a okolí!

Dovolují si oznámit všem milým krajánům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever

dobré zařízený hostinec

Jelikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajani, kteří sem do Leigh přijedou, mně navštíví.

JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341

Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS

ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

Obratte se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Qbydlí: 1401 jižní 16. ulice.

OMAHA NEBRASKA.